

Traumhochzeit

Berlijnse Berichten

Columns - 4 februari 2002 - Auteur: Marja Verburg

Je hoort wel dat mensen die langer in het buitenland wonen steeds meer waarde hechten aan vaderlandse tradities en symbolen, maar dat geldt niet voor mij. Ik ben namelijk altijd al dol geweest op tradities en symbolen. En helemaal op koninklijke huwelijken.

Als achtjarig meisje zat ik met grote ogen naar Charles en Diana te kijken, en van de trouwerij van Andrew en Fergie heb ik zelfs nog een plakboek. Mijn vrienden hier vinden dat raar, maar dat ben ik wel gewend, want mijn Nederlandse vrienden lachen me ook al jaren uit. Sinds de verloving van Willem-Alexander en Máxima verheugde ik mij dus al op de *Traumhochzeit des Jahres*, maar dat ik er de Duitse landelijke pers mee zou halen, had ik natuurlijk nooit kunnen voorzien.

Ik ging er vanuit dat ik lekker thuis voor de TV zou hangen, want vrijwel elke Duitse zender zond Het Huwelijk live uit, maar toen ik kort voor kerst op de ambassade plotseling de opdracht kreeg uitnodigingslijsten samen te stellen voor een ontvangst "*anlässlich der Hochzeit*", begreep ik dat er nog hele andere opties bestonden. De beslissing was snel genomen toen ik hoorde dat de ambassade in Schloss Charlottenburg "Het Huwelijk" in het Nederlands toonde, dat er bitterballen zouden zijn en dat het commentaar bij de uitzending van de ZDF door Rudi Carell werd geleverd: dat werd dus geen Duitse TV, maar een ambassadefeestje.

In de week voor de trouwerij werd ik in alle kranten en tijdschriften al lekker gemaakt met hoogst belangwekkende details ("*309 Tage kein Sex für Máxima!*"), en ook op de ambassade heerste huwelijkshectic. Ruim duizend gasten werden op onze ontvangst verwacht, dus moest er een uitgebreide toegangscontrole georganiseerd worden. Met mijn Friedrichstadtpalast-vooropleiding kon ik natuurlijk niet weigeren daarbij te helpen. Ik realiseerde me veel te laat wat dat inhield: vijf uur buiten bij de ingang van Schloss Charlottenburg kaarten controleren, namen afstrepen op in boekvorm samengebonden lijsten en weinig kans op bitterballen.

Groot was mijn vreugde toen bleek dat er ook aan ons controleurs was gedacht: nog voor de vlag was gehesen, stond een grote TV bij onze tafels al aan, met kabels, zo lang als onze lijsten, verbonden aan de bioscoopgrote schermen

binnen. Van het burgerlijk huwelijk zagen we niet veel, want toen hadden we het veel te druk met de toestromende bezoekers ("Is de Argentijnse ambassadeur al binnen?", "Heeft iemand het overzicht met diplomatieke kentekens?", "Lijsten tellen! Ze moeten binnen weten hoeveel mensen er zijn!"), maar rond de kerkelijke inzegening mochten ook wij, in wisseldienst, naar binnen.

Ik was echter al snel weer terug op mijn post: op onze TV buiten was alles veel beter te zien. In een stralende zon genoten mijn collega Ingrid en ik juichend van de tocht in de gouden koets en de kus, terwijl collega's ons vol medelijden ("willen jullie echt niet afgelost worden?") van bruidstaart en koffie voorzagen.

De dagen na het feest spitte ik alle kranten door, want ik was nog lang niet in mijn huwelijksbeelden-behoefte voorzien. En jawel, daar was ik, op 4 februari in de *Frankfurter Allgemeine Zeitung*: "*Streng gekleidete Damen werfen kurze Blicke auf die formvollendeten Einladungsbillets*". Nou jullie weer. Grote vraag natuurlijk is wat er met de F.A.Z. gebeurd is, als ze mij streng al streng *gekleidet* vonden. Ik heb weliswaar lang nagedacht over wat ik aan zou trekken en heb midden in de nacht mijn schoenen nog zitten poetsen, maar ik droeg uiteindelijk een doodnormale H&M-broek, want ik had voor het vaderland toch geen blaasontsteking over.

Maar wat maakt het uit, ik ben nu officieel een dame, en zien jullie zelf maar eens in de F.A.Z te komen. En die bitterballen haal ik op Koninginnedag wel weer in.

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2816/traumhochzeit>